

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ JULES DES CLOREAUX

ΤΟ ΑΛΗΣΜΟΝΗΤΟ ΦΙΛΙ

— Έκεινον τόν καρφ, άρχισε νά μιάς διηγήται ό ο. Γκοριμό, ένας σεβάσιμος γέρος μέ κάτασπαρ μαλλιά, άρετά γνωστός στους κομπούς κώλους τού Παρισού, ήμουν δώδεκα χρονών παιδί, κι όταν ήσαν ή σχολιαίς διακοπές πήγαμε μαζί μέ τή μητέρα μου νά περάσουμε τού καλοκαίρι σέ μιá ξεχωριστή έπαυση, τρυφασμένη από σχολιαί και πορτοκαλιές, στή παρόδια τής Μεσογείου.

Ζούσαμε πολύ ήσυχια. Μπρός μας άπλωνόταν ή θάλασσα, τότε ταρμαμένη και τότε γαλήνια. Τό πρωί πού ξυπνούσαμε, άκούγαμε τά κήματά της, πού φαίνονταν σάν νά κινηγοθούν τόντα τ' άλλο, ένδο τό βράδι νά αισθανόμαστε νά σέρνονται άπαλά και νά σπάζουν στην άκτι, μ' ένα έλαφρό μοιμοιορητό.

Στή μοναξιά πού βρισκόμουν, μαζί μέ τή μητέρα μου και δύο γέρονς ισηρότες μας, δέν είχα άλλους φίλους άπό τά δέντρα κι άπό τό νερό. Τ' άποκησισμένα σιτηθήια νά κοιλιατώ ή νά φραχνο για καθούρια και κοιλία. Έλατούσα τή θάλασσα σάν μιá μεγάλη φίλη μου κι άφηνόμουν στην άγκαλιά της μ' έμπιστοσύνη.

Στήν ηλικία πού βρισκόμουν, δέν εξανταζόμουν πώς ύπάρχουν κι άλλες ενχαριστήσεις, πού βαθύτερες και πού διασκεύστες. Η κρισιότερες άσκολίες μου, έκτός άπό τό κούλιμα, ήταν νά τρέχω έδώ κι εκεί ολόκληρες ώρες, ν' ανεβαίνω στις κοιμαρίες, νά στήνω ξοβερές, νά κινηγού πεταλούδες και νά ζαπλώνομαι οάθνια κάτω άπ' τά πικνά δέντρα, άπάνω στα χροτάρια.

Ένα άπόγευμα, ένδο καθόμαστε στό μπαζόνι μέ τή μητέρα και μιλούσαμε, άκούσαμε τόν κρότο μιάς άμαξας πού έρχόταν πρós τό μέρος μας. Σέ λίγο ή άμαξη σταμάτησε μπρός στην κυλιαιώτη πόρτα τού κήπου μας και κατέβηκε μιá γλωπιή κορία, μαζί μέ μιá παιδούλα.

Η κορία αυτή ήταν παλιά φίλη τής μητέρας μου κι έπειδή έπασχε άπό τό στήθος της έχόταν κάθε χρόνο σ' αυτά τά θεριά κούλια για νά καλύτερήνη την όγεια της. Ένώ λοιπόν ή μητέρα μου φιλούσε τή φίλη της, ύστερα άπό τόσον καιρό πού είχαν νά ιδουθούν, έγω κίτταξα μέ προσοχή την παιδούλα. Φορούσε μιá ορούμα άνοχητή στό λαιμό και στό κεφάλια κι άπάνω στό γλωπιό πρόσωπό της, πού είχε πρόμα μαρμάρη, είχε ένα κρόνον κατέλλο. Ηρθε κοντά μου σιά, άπίωσε τά χείλη της νά μέ φιλήση και μού ειπε :

— Καλίστέρα!...

Καταγοητευμένος άπό την άπρόσκτη χειρονομία της, τέντωσα κι ένδο τά χείρα μου νά την χαρμετίσω, αλλά ή υπήτερα της την έπιασε άπό τόν ώμο και τή συγκράτησε μέ τή βία λέγοντας :

— Όχι, παιδιά μου, μπορείτε νά χαρμετίσητε, χωρίς νά φιληθήτε και νά πιάσετε ό ένας τό χέρι τού άλλουού. Η Έλένη μου πάχει άπό έλώδες πύοτους. Μην την άγγίζεις, παιδί μου, γιατί θ' άρρωστήσης κι έσύ...

Έγω ταραχτικά άπ' αυτή την παρατήρησι κι έμεινα άφοιος.

Άπ' αυτή την άμνηχανία μ' έβγαλε σέ λίγο ή μητέρα μου, λέγοντάς μου νά δείξω στή μικρή τόν κήπο. Έκαμα κάποιου βήματα πού πέρα κι ή έννεμα στην Έλένη νά μ' άκολουθήση. Έκεινή ήρθε πίσω μου, χωρίς νά προσέχη λέξι.

Την ώδηγησα στό μικρό κήπο μας, πού τόν περιποιόμουν μονάχος μου, άλλ' αυτή μόλις καταδέχτηκε νά ρίξη ένα βλέμμα στό λουλούδια μου. Προσπάθησα νά προσελκύσω την προσοχή της στό χροματιστά μου γεράνια και στό τρανιανόβιλα, πού τά πότιξα σχεδόν κάθε μέρα, άλλ' έκεινή έξακολοιούσε νάμια πάντα άφρημένη. Τότε την πήγα σέ μιá άκρη και τής έδειξα ένα σπάνιο φυτό, πού τό είχα ξεροξίσει άπό τόν κοντινό θαλασσόβροχο και τό είχα φυτέψει μόνος μου εκεί, ποτιζοντάς τό κάθε τόσο μ' άμυρό νερό για νά μιν ξεραθή. Η Έλένη κίτταξε μέ κάποια συμπάθεια τό φυτό μου και στάθηκε για λίγο μπρός του. Χωρίς νά θέλω τότε συλλογιστήκα πώς, όπως έκεινο δέν μπορούσε νά ζήση μέσα στό παχύ χόμα, στή θερμοκρασία και στόν ίσσιο τού κήπου, έτσι κι αυτή δέν

θ' άρρωθесе νά καταβληθή άπό τις πολλές φροντίδες και περιποιήσεις. Άκόμα σκέφτηκα πώς ή μητέρα της, πού ήξερε δίχως άλλο την κατάστασι της, θα την άγαπούσε ύπερβολικά και θα περιέβαλε μέ διαρκή τρυφερότητα αυτό τό άδύνατο πλάσμα πού θα πέθανε τόσο νωρίς...

Θέλοντας νά τής δώσω μιá μικρή ενχαρίστησι, τής ειπα σέ μιá στιγμή :

— Έρχεσαι νά δής την καλύτερα μου ;

Γιατί πρέπει νά σάς πού είχα κατασκευάσει μιá καλύτερα άπό γλαδία κι άπό καλάμια, όπου φύλαγα κλεισμένα τά πού άγατημένα μου παιγνίδια. Άλλά, για νά φτάσουμε ως εκεί μέ την καινούρια μου φίλη, έπρεπε νά περάσουμε ένα οράκι. Προσγορούσα σέ κάποια άπόστασι άπό κοντά της, γιατί, θυμούμενος τά λόγια τής μητέρας της, φοβόμουν νά την πλησιάσω, μολοντί έπιθυμούσα νά τής φανώ ύποχρωστικόξ.

Τή στιγμή πού θα περνούσαμε άπ' τό οράκι, ή Έλένη άπίωσε άσυναίσθητα τό χέρι της για νά πιάση τό δικό μου. Έγώ όμως, πού μ' είχε καταπονηθεί ή ιδέα τής άφοβότητας, θυμήθηκα άμέσως τή συμβουλή τής γλωπιής κορίας και έβλεπα ν' άποσπώμν τό χέρι μου. Άλλά την ίδια στιγμή μέ μένα έτρεξε νά πηδήση κι αυτή μέσα στό νερό και μωσάριξε άδυνατά τόν καρφό μέ τό μικρό δάχτυλό της. Μόλις όμως βγήκαμε στην άπάντων όθνη, τράβηξα άπότομα τό χέρι μου, τόσο άπότομα, πού ή Έλένη έπασε κάποιο μέ τό γόνατο! Σηκώθηκε άμέσως όρθη, άσπρη σάν τό πανί άπ' την ταραχή της, μέ χωρίς νά προσέχη ούτε μιá λέξι παρατόνον.

Έξακολοιούσαμε άμύλητο τό δρόμο μας, χωρίς νά κίτταξομε ό ένας τόν άλλο. Έγώ φοβόμουν νά την άντικρίσω, γιατί δέν ήθελα νά ιδώ τό βλέμμα της και γιατί ντροπέοιμον για τή διαγογή μου.

Όταν έφτάσαμε στην είσοδο τής καλύτερας, αυτή κάθηκε εκεί μπροστά, έπάνω σ' ένα μικρό ύψωμα σκεπασμένο άπό τή γλήσι. Αυτό μέ πείραζε.

Άφού βαριόταν νά προσοχήση πάρα μέσα, σκέφτηκα, τί άνάγκη είχα νά τής δείξω τό παιγνίδια μου ; Μά μετάνοιουσα γρήγορα, τά κοντάβησα έξω και τής έδωσα νά παίξη ένα μικρό κουνελάκι...

Σέ λίγο πλάγισα στή γλήσι. Κάθησα τότε κοντά της, στό πλευρό της κι άκούμηθησα τό κεφάλι μου στό χέρι της. Η καρδιά της μόλις άκούγονταν κι αυτό μ' έκανε νά την κίτταξω μ' άνησυχία. Τά μάτια της ήσαν στεφανοεινόμενα ή ένα σκοτεινό κούλο, τό στόμα της μόλις έροδύζε, τά μπροστά της ήσαν όχρά, τά δάχτυλά της άναμικά, τά πόδια της άδύνατα πολύ...

— Μά τί έχεις, καλή μου ; τή ρώτησα έξαφνα. Μήπως είσαι άρρωσστη ;

Έκεινή κούνησε άρνητικά τό κεφάλι της, χωρίς ν' άνοιξη τό στόμα της.

— Α ! Τώρα καταλαβαίνω, έξακολοιούσα χαμογελώντας. Είσα κίτταμένη, έπειδή δέν μιάς άφρησα νά φιληθώμεν, αυτό είναι. Όποτε περαχτήρες πού δέν σ' έφίλησα ;

Στήν ερώτησι αυτή τή βλεφαρά της εσάληξαν και τά μάτια της έλαμψαν δακρυοειμένα. Βλέποντας αυτές την άφρηνη θλίψη την έλιπυθήκα και, σκεδόντας, τής έδωσα ένα φιλι στόν τράχηλό, στό μέρος όπου ή έπιδειξιμα εινε λεπτή κι άφρηνη νά φαίνοντα ή φιλέες.

Τότε πήρε κι αυτή θάρρος κι άρχισε νά μέ φιλή στό στόμα, άδιάκοπα, παράφορα, λαχαριστά...

Σέ κάποια στιγμή όμως άκούσαμε φωνές και καταλάβαμε πώς ήσαν ή μητέρες μας πού έρχονταν νά μιάς ζητήσουν. Ημουν βέβαιος πώς δέν είχαν άντιληφθή την παρεκτροπή μας κι ήξερα πώς δέν θα μέ πρδινε μέ κανένα τρόπο ή πισοπή μου φίλη.

Όταν, ύστερα άπό πέντε λεπτά, την άποχαρήθησα άπό μακριά, μού άνταπέδωσε μ' αυτή, φωνίζοντας, τόν χαρμετισμό μ' ένα άπο χαμόγελο, στό όποιο δέξαμνα κάποια έλαφρή έρωπεία...

Σέ δύο μέρες μ' έπιασε άδυνατός πνετός κι έπασα για καλή στό χροβάτι. Όταν ηκούωθα, ύστερα άπό μιá βδομάδα, κατá

Σέ λίγο πλάγισα στή γλήσι...

Τής έδωσα νά παίξη ένα μικρό κουνελάκι...

ΕΛΛΗΝΙΚΑ

ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η Έλλάς, πρό του Πελοποννησιακού πολέμου, κατά το έτος 432 π. Χ., είχε πληθυσμόν, μαζί με τα νησιά, 4.051.000 κατοίκων. Απ' αυτούς ένα εκατομμύριο και πλέον ήταν δούλοι!

Μια φορά τρεις κριτές φιλονεικούσαν ποιά είναι η όμορφότερη. Τη στιγμή αυτή περνούσε πλάι τους ο ποιητής Αριστοτέλης Βαλαωρίτης, ο οποίος ήταν γοσπός τους. Άκουσε λοιπόν τη φιλονεικία και στάθηκε και τους είπε :

— Αφήστε τα μαλώματα, γιατί και η τρεις σας είστε όμορφες. Άν μάλιστα έρχόταν ο Πάρις για να κινή την καλλονή σας, το μήλο θα το έκοβε σε ... τρία μέρη...

Όταν, στα 1911, ξεσπάει ο Ίταλοτουρκικός πόλεμος και οι δύο στόλοι απόφυγαν να συναντηθούν ο ένας τον άλλο, ο μακαρίτης Πολύβιος Δημητριάδης έγραψε με τιτanicό επίγραμμα για τους παλλημαράδες ναυτικούς των δύο εμπλομένων κρατών :

Σκινάει ο Φρατέλλοι στ' Αφρικανικά νερά, μ' οδηγίας ενσφραγιστους και καρδιά φοσερά. Σκινάει κι' η άριμδα, απ' τής Πόλης τον λιμένα, μ' οδηγίας ασφραγιστους και καρδιά... σ φ ρ α γ ι σ μ έ ν α .

Έφοδοσαν μια φορά τών μακαρίτη Κανελλίδη τών «Καρών», τι είναι οδοντοιατρός. Ένας πού τρώει με τα δόντια τών άλλων! Απάντησε ο έξιπνος δημοσιογράφος. — Και γιατίρός; τόν ρώτησαν. — Ένας πού είναι καλά όταν οι άλλοι είναι άρροστοι!...

Ο καθηγητής τού Πανεπιστημίου Θεόδωρος Άρκεντούλης έφοροσε πάντοτε ένα μανδύα ποδηγή και κρατούσε στά χέρια του μια οξόδη ράβδο. Τό λαμό του τόν έδνε συχνά με ποικιλόμοιο περιλάμιο, ήταν δέ πάντοτε ορεκτικός και άφηρημένος. Ο Άρκεντούλης έδιδασκε πάντοτε Φαρμακολογία στό Πανεπιστήμιο από τις 12 το μεσημέρι ως τη μια. Έπειδή δέ κατοικούσε στον Πειραιά, παρακάλεσε έναν φοιτητή, Βαλτήν ονομαζόμενο, όταν πλησιάζη ή ώρα μια να τού κινή σημείο από τη θέση του.

Κατ' αυτό τόν τρόπο πολλές φορές ο Άρκεντούλης, ένώ βρισκόταν στη ριπή τού λόγου του, διακόπτε άξαφνα τού μάθημα γιατί έβλεπε τού συνθηματικό σημείο τού Βαλτή. Άναγορεύουν λοιπόν : — Και τού Βαλτή έπιανεόντος, διακόπτεται, κίριοι, ή συνέδρια... Κι' άρχινε τού μάθημα κι' έφεργε.

ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΑ

Πάμε να ξεφαντώσουμε στου βιον μας τ' άερογάλλο μ' άνθος και κλιματόπλεγμα στεφανία στο κεφάλι, γιατί θε νάρθη ή ώρα μας στη γη πού θα μας βάλουν στοάμια να γίνουμε κι' έμεις πού θα στρωθούν οι άλλοι.

ΟΜΑΡ ΚΑΪΤΑΜ

ζήλομος κι' άδυνατισμένος άκόμα, άκουσα τή μητέρα μου να μου λέη: — Βλέπεις, παιδί μου, πώς έκόλλησε τήν άφροσύεια τής μαχαής Έλένης χωρίς νάν να τήν άγγίξεις; Αύτοι οι πρεστοί είναι πολύ κολλήτικοί...

Έγώ όμως δέν τής απάντησα. Πήρα άμέσως έφρος άδιάφορο κι' άποφάσισα να μη άναρωσώ σε κανένα τού μυστικό μου, ούτε σ' αυτή τή μητέρα μου. Ένας μήνας πέρασε... Έγινα καλά, δέν με ξαναπείραξαν οι πρεστοί...

Χρόνια και χρόνια διάβηκαν στό μεταξύ, αλλά τά φιλιά έκεινα μου έμειναν άλημονήνια... Και τώρα άκόμα, πού είμαι ογδόντα χρονών και πού δέν πρέπει να παραλογίζομαι, τά νοιώθω άκόμα τού μάγουλό μου, στά χείλη μου, παντού, τά πρώτα φιλιά, τά πρώτα άνθια, γλυκά φιλιά τής μαχαής άρροστης παιδιούλας, πού πέθανε, όπως έμαθα, λίγα χρόνια κατόαν...

Στό σημείο αυτό ο κ. Γκυρμπό σόλασε, άναστένανε βαθεία, βγήκε στη βεράντα και σήκωσε τά μάτια του προς τ' άστέρια πού λάμπανε άμέτρητα στό σκοτεινό ούρανό...

JULES DESCLOREAUX

Η ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΜΙΖΕΡΙΕΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΦΗΡΗΜΕΝΩΝ

Ο μαθηματικός Άμπέρ και ή γκάρες του. Στό γεύμα τού κ. Πρυτάνεως. Τέ σκανδαλώδες σπαθί. Πώς τού τρώσκει στα μαξιλάρια. Μετά τού γεύμα. Ο Άμπέρ... βυθίζεται σε συλλογισμούς. Κι' ή κ. Πρυτάνεως... κοιμάται! Τέ σπαθί, πάντοτε τού σπαθί. Γεννατίστες πρό τής κ. Φοντάν. Η άναστάτωση. Βοήθειαι!... Βοήθειαι!...

Συνεχίζουμε σήμερα τά ανέκδοτα των μεγάλων άφηρημένων, έκ τών όποιων άρξατε έδημοσιεύσαμε στό προηγούμενο φύλλο :

Στήν άφηρημάδα ύπερθεώσαν όλους τους συναδέλφους του ο μέγας μαθηματικός Άμπέρ.

Η ιστορία αναφέρει άπειρα ανέκδοτα για τήν μέγιστο έξοφρημένο άφηρημάδα τού διασημου αυτού σοφού. Ένα από τά πιο χαρακτηρισμένα είναι τού έξης :

Άγαν χαρό μετά τήν έξολογή του ως μέλους τής Γαλλικής Ακαδημίας, ο Άμπέρ έλαβε πρόσκληση για κάσιμο επίσημο δείπνο πού έδνε ο Πρυτάνης τού Πανεπιστημίου κ. ντε Φοντάν. Ο διασημος μαθηματικός, ο όποιος δέν ήταν διόλου κοσμικός, δέν ήξερε τί κοσμητικά να φορέσει. Κάποιος φίλος του τόν συμβούλεψε τότε να φορέση τήν επίσημη στολή τού Ακαδημαϊκού. Ο Άμπέρ απολόγησε τη συμβουλή αυτή, μη όταν μπήκε στό σαλόνι τού κ. ντε Φοντάν, πρόσεξε ότι ήταν ο μόνος από τους καλεσμένους πού φορούσε τη στολή. Για να μη νοιώσουν λοιπόν πως τού έκαμε αυτό από κενοδοξία και ψευτοπερηφάνεια, σκέφτηκε να αλλάξη πρώτη-πρώτα από τού σπαθί πού φορούσε με τη στολή τού ακαδημαϊκού και, σε μία στιγμή πού όλοι οι καλεσμένοι πρόσεχαν άλλου, έβγαλε με τρόπο τού σπαθί με τη θήκη του και τού τρώσκει πίσω από τά μαξιλάρια ενός καναπέ.

Σέ λίγο εκάθησαν στό τραπέζι. Ο Άμπέρ αισθανόταν πού άνετο τώρα τόν φαυτό του και είχε άνάβηρη τού χέρια του. Μετά τού δείπνο όμως, ο άδιδόρθωτος άφηρημένος, άπειρονόηθη σε μια γωνιά τού σαλονιού και άποσώθησε... στη λύση διαφόρων προβλημάτων.

Έντονηταξή ή όρεξ περνούσαν, και σε λίγο οι καλεσμένοι άρχισαν να γέμουν. Στο τέλος δέν έμειναν στο σαλόνι παρά μόνο ο μαθηματικός, βοθημένος πάντα στις σκέψεις του, και ή οικοδόσπινα, ή όποια είχε καθίσει σιωπηλή σε μια γωνιά και τόν περίμενε να τελειώσει, χωρίς να τολμά να τόν διακόψη.

Έπέρασε έτσι... κάμποση ώρα! Τέλος ο ακαδημαϊκός σηκόθηκε από τη θέση του και... έτοιμάστηκε να φύγη. Προηγούμενος όμως έφρασε να φορέση τού σπαθί του... Άρχισε λοιπόν να κινή παντού για να τόβρη. Φαντάζεσθε όμως τήν ντροπή και τόν τρώπο τού άφηρημένου μας, όταν άπελήρηθη πώς τού σπαθί του βρισκόταν κάτω άκριβώς από τά μαξιλάρια τού καναπέ, έπάνω στον όποιον ή κερία ντε Φοντάν, άπαθημένη πλέον να τόν περιμένη, είχε ξαλώσει και... λαγοματόταν!...

Ο Άμπέρ τά είχε κρυφλεκτικώς χαμένα... Τέλος γρονάισε μπρός στην κομωμένη οικοδόσπινα και, με πολλή προσοχή, άρχισε να σιγή τού σπαθί από τη λαθή, ή όποια έξεριζε κάτω από τά φορεματά τής κερίας ντε Φοντάν.

— Άν μ' έβλεπε τώρα κανείς, σ' αυτή τή στάση, συλλογίζεταν ο Άμπέρ, τι θα μπορούσε να πωθή!

Με τά πολλά, τέλος πάντοτε, κατόρθωσε να τραβήξη τού σπαθί του. Μόνον τού σπαθί όμως, χωρίς τη θήκη... Έφρασε λοιπόν να ξαναζήσει τήν ίδια δουλειά... Τη στιγμή όμως αυτή έβπινσε και ή κ. Φοντάν, ή όποια, βλέποντας μπρός τής έναν άνθρωπο με έξαλλή φυσιογνωμία και μ' ένα γυνικό σπαθί στό χέρι, άρχισε να κρανιάζει ζητόντας βοήθεια!...

Τού τε έκακολούθησε, τού φαντάζεσθε. Άναστάτωση, φασαρία, έξηγίσεις και γέλια άσυγκράτητα.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΜΟΥΣΙΚΩΝ

Η ΠΕΤΡΕΣ ΤΟΥ ΡΟΣΣΙΝΙ...

Μία νύχτα, ένώ ο Ροσσίνι γρονάσε στό δρόμο μεθυσμένος, τόν περιέβλεπαν με άκαθάρα νερά, πού τά έρριζαν από τού τέτατο πάτωμα κάποιου σπιτιού. Τότε ο μουσουργός άποαξε εκρούς πέτρες κι' άρχισε να τις ρίχνει στό μέγαρο για να εκδιχθή. Η πέτρες όμως έφταναν μονάχα ως τού τρίτο πάτωμα, τού όποιου οι έννοικοι πρόβαλαν τά κεφάλια κατάλαχρητο μέσ' απ' τά σπασμένα τζάμια για να ιδούν τι συμβαίνει.

— Δέν τήχο μαζί σας, φώναξε τότε ο Ροσσίνι, αλλά με τού τέτατο πάτωμα πού δέν μπορουν δέν τού γράσουν ή πέτρες μου. Άν έχετε λοιπόν παρόνοια μαζί μου, κίμετε καλά μ' αυτούς κεί πάνω!...

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Πολλές φορές μετανόησα έπειδή μίλησα, αλλά ποτέ έπειδή σόλασα.

Σιμωνίδης

Ο άφηρημένος!

